

РЕШЕНИЕ

№ 6620

гр. С, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 118 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА

при участието на секретаря ДИАНА Й. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ЛИЛИЯ ИВ. МИТЕВА Гражданско дело № 20221110140683 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба от „ТС“ ЕАД, ЕИК ***, с адрес ГР.С, УЛ.Я, №23Б срещу Л. А. А., с ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр. С, ул. „П“ № 3, ТД, вх. Г, ет. 1, кантора № 145, чрез адв. Г., с която са предявени по реда на чл. 422 ГПК установителни иски с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване съществуването на вземания за сумата 419,83 лева (четиристотин и деветнадесет лева и 83 стотинки), представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2021 г. за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. С, ж.к. ХД, бл. 57б, вх.б, ап.62, аб.№ 280675, ведно със законна лихва за период от 12.04.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 67,22 лева (шестдесет и седем лева и 22 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 05.04.2022 г., 32,29 лева (тридесет и два лева и 29 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.03.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 12.04.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 5,69 лева (пет лева и 69 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 01.05.2019 г. до 05.04.2022 г., за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 19700/2022 г. по описа на СРС, 118 състав.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Претендира ответницата да е клиент на топлинна енергия на основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ. Посочва, че на основание чл. 139 ЗЕ разпределението на топлинна енергия между потребители в сграда - етажна собственост се извършва по системата за дялово

разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Твърди, че в рамките на процесния период дяловото разпределение за сградата, в която се намира топлоснабденият имот, се е извършвало от „ТС“ ЕООД. Поддържа, че съгласно общите условия за ответницата е налице задължение за заплащане на ищеца на стойността на услугата дялово разпределение, дължимата цена за която не е била заплатена. Предвид липсата на изпълнение на падежа на задължението за заплащане на главницата, представляваща стойност на извършена услуга дялово разпределение, претендира заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба от ответницата, с който предявените искове се оспорват по основание и размер. Релевира възражение за давност. Оспорва наличието на валидно възникнала облигационна връзка с ищеца. Твърди, че не е потвърждавала Общите условия, за които ищецът твърди да уреждат отношенията между топлопреносното дружество и потребители на топлинна енергия за битови нужди. Позовава се на наличието на неравноправни клаузи. Посочва, че отоплителните тела в жилището са демонтирани, за което ищецът и третото лице – помагач са били надлежно уведомени. Моли за отхвърляне на исковете.

Третото лице помагач на страната на ищеца „ТС“ ЕООД, ЕИК *** не оспорва исковете.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр.1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ:

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано в специалния ЗЕ като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и "битовият клиент", който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ, публикуван в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ, в редакцията приложима в рамките на процесния период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3.

Ищецът претендира, че ответницата е клиент на топлинна енергия, тъй като е собственик на процесния топлоснабден имот. От постъпилия по делото Договор за продажба на недвижим имот по реда на Наредба за държавните имоти от 27.01.1988 г. се

установява, че ищцата Л. А. А. и ЖМЖ са придобили собствеността върху недвижим имот – апартамент № 62, находящ се на адрес: гр. С, ж.к. ХД, бл. 576, вх. Б, ет. 8. Видно от декларация за притежавани имоти на територията на Република България по чл. 26 ЗМДТ с вх. № 54383 от 28.05.1998 г. на Данъчна служба П ищцата е декларирала процесния имот като съсобствен между нея и ЖМЖ. Съгласно изричното признание на представителя на ответницата в о.с.з на 05.12.2023 г. за безспорно между страните е отделено, че ищцата и ЖМЖ са били съпрузи и имотът е бил съпружеска имуществена общност. Не се твърди и не се установява реализиране преди или по време на процесния период на основание за прекратяване на бездядовата СИО, поради което и съдът приема, че рамките на процесния период имотът е бил СИО. С оглед посоченото и предвид неделимостта на СИО до прекратяване на брака, както и с оглед характера на задълженията за заплащане на топлинна енергия като такива за нуждите на семейството, ответницата е била потребител на топлинна енергия на основание на чл. 153, ал. 1 (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от Закона за енергетиката като собственик на имота и задължено лице за заплащане на възникналите задължения за заплащането ѝ в пълния им размер.

Неоснователни са възраженията на ответницата, че не е обвързана от общите условия. Съгласно чл.150, ал.1 от ЗЕ в сила от 17.07.2012г. продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията. Собственикът на топлофициран имот е потребител и съответно купувач на топлинна енергия по силата на чл.153, ал.1 и чл.150, ал.2 от ЗЕ и е обвързван от общите условия на договорите за продажба на топлинна енергия за битови нужди и без изричното им писмено приемане. Съгласно чл. 150 , ал. 2 ЗЕ топлопреносните предприятия задължително публикуват одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване. Приложими в рамките на периода, за който ответницата се явява клиент на ТЕ, са Общите условия от 2016 г., които на съда е служебно известно, че ищецът е обявил надлежно. При специалната уредба на ЗЕ не е необходимо подписване на писмен договор с клиентите на ТЕ . Общите условия на ищеца се одобряват и публикуват по реда на чл.150 ЗЕ, който е специален закон, изключващ приложимостта на чл.16 ЗЗД и на ЗЗП по отношение на необходимостта от изрично приемане на договорни клаузи и ОУ .

Потребителите като страна по посоченото правоотношение дължат заплащане на реално потребената топлинна енергия въз основа на отчетени единици от средствата за дялово разпределение - топломери, монтирани на отоплителните тела в жилището, водомер за топла вода и съответна част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация по данни от общия топломер, монтиран в абонатната станция. С разпоредбата на чл.156 ЗЕ е установен принцип за измерване на реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия при уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на ТЕ в сграда – етажна собственост.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия, респективно нейния обем по делото са приети писмени доказателства от третото лице помагач и заключение на

съдебно-техническата експертиза. Констатирано е от вещото лице и е видно от изравнителните сметки е, че за имота е начислена единствено топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация. Поради това и възраженията на ответницата, че всички радиатори са затапени, нямат връзка с характера на търсената от нея стойност на ТЕ, която не се претендира да е доставена за отопление чрез отоплителни уреди в имота. В тази връзка и с оглед наведените твърдения и възражения съдът съобразява мотивите на Тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК и Решение на Конституционния съд № 5/22.04.2010 г. по к. д. № 15/2009 г., с които е прието, че топлоснабдяването на сградите под режим на етажна собственост неизбежно се извършва чрез инсталация, която се явява обща част на сградата и нейното предназначение е да отоплява вътрешната част на сградата - етажна собственост, и чрез топлопроводите й топлинната енергия да достига до индивидуалните имоти на потребителите. Общите части не могат да бъдат отделени от сградата по начин да задоволяват нуждите само на някои собственици и титуляри на вещни права. Потребителите на топлинна енергия в такава сграда могат да имат различни интереси, включително по въпроса да бъде ли сградата топлоснабдена, поради което е възприет принципът "решава мнозинството". При доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже (съгласно цитираното по-горе решение на Конституционния съд) заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

Предвид посоченото ищцата дължи заплащане на топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, чието стойност за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2021 г. при съобразяване заключението на СТЕ, писмените доказателства, представени от третото лице помагач и на основание чл. 162 ГПК съдът приема за установена в размер на 419,86 лева. Вземането за тази сума не се твърди и не се установява да е погасено, поради което е останало дължимо, а предявения иск следва да се уважи в пълния му по-нисък размер от 419,83 лева.

Ответницата дължи на ищеца и сумата 32,29 лева, определена на основание чл. 162 ГПК от съда за извършената услуга за дялово разпределение. Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ на ищеца, задължителни в отношенията с клиенти на ТЕ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и договорите между „ТС” ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост, таксите се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. При съобразяване на представените от третото лице

изравнителни сметки и при кредитиране на заключението на вещото лице следва извод, че за процесния имот е извършено дялово разпределение надлежно и при спазване приложимата нормативна уредба

По отношение исковете с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД за мораторна лихва:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал.1 ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. Спрямо процесния период приложими са Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от “ТС” ЕАД, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР . Съгласно чл. 33, ал. 4 ОУ продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Следователно забавата на длъжника следва да настъпи с изтичането на 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят задълженията. а именно от 15 –ти юни на съответната година доколкото при съобразяване на чл. 5, т.1 ОУ отоплителният сезон, съставляващ отчетния период, за който се извършва изравнителната сметка по чл. 32, ал. 3 ОУ, приключва на 30-ти април. В случая изравнителните сметки са изготвени след този срок, като преди издаването им потребителят не разполага с яснота относно размера на сумата от извършеното дялово разпределение. Предвид посоченото разпоредбите в цитираната им редакция с оглед установените дати на издаване на общите фактури /31 юли/ се явяват неприложими в случая, поради което на основание чл. 84, ал. 2 ЗЗД ответникът изпада в забава след покана, каквато обаче нито се твърди, нито се доказва, да е отправена от ищеца до ответника.

По изложените мотиви искът по чл. 86 ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава върху главницата за потребена топлинна енергия за процесния период подлежи на отхвърляне като неоснователен.

Претенцията в частта за мораторна лихва върху вземането за дялово разпределение също е неоснователна. В общите условия не е уговорен срок за изпълнение на това задължение, поради което за да изпадне ответникът в забава е необходимо да бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД. По делото не е представена такава покана – за заплащане на дължимите суми за дялово разпределение, поради което и претенцията в тази част също е неоснователна.

По разноските

При този изход на спора, ищецът на основание чл.78, ал.1 и ал.8 ГПК има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете в размер на 322,92 лева от общо 375 лева (25лв. – държавна такса, 250 лева – за в.л. и 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение) за исковото производство и 64,58 лева за заповедното производство от общо 75 лева /25 лева за д.т. и 50 лв за юрисконсултско възнаграждение/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът дължи на ответника разноски в размер 41,66 лева от общо 300 лева, заплатено адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението за прекомерност, обективизирано в исковата молба и в списъка на разноските на ищеца, т.к. възнаграждението е в минимален размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422, ал.1 ГПК, че **Л. А. А.**, с ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. С, ул. „И“ № 49 и съдебен адрес: гр. С, ул. „П“ № 3, ТД, вх. Г, ет. 1, кантора № 145 **дължи** на **„ТС“ ЕАД** с ЕИК *** и адрес гр. С, ул. Я, №23б, на основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ, сумата **419,83 лева** (четиристотин и деветнадесет лева и 83 стотинки), представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.11.2018 г. до 30.04.2021 г. за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. С, ж.к. ХД, бл. 57б, вх.б, ап.62, аб.№ 280675, и сумата **32,29 лева** (тридесет и два лева и 29 стотинки), представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.03.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със **законна лихва** върху вземанията от 12.04.2022 г. до изплащането им, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 19700/2022 г. по описа на СРС, 118-ти състав, като **ОТХВЪРЛЯ** исковите по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 67,22 лева (шестдесет и седем лева и 22 стотинки), представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2019 г. до 05.04.2022 г. върху главницата за стойност на топлинна енергия и за сумата 5,69 лева (пет лева и 69 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 01.05.2019 г. до 05.04.2022 г. върху главницата за цена на услугата дялово разпределение.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Л. А. А.**, с ЕГН: ***** и адрес: гр. С, ул. „И“ № 49 да заплати на **„ТС“ ЕАД**, ЕИК *** сумата **322,92 лева** – разноски за исковото производство и сума в размер на **64,58 лева** – разноски за заповедното производство по ч. гр. д. № 19700/2022 г. по описа на СРС, 118-ти състав.

ОСЪЖДА „ТС“ ЕАД, ЕИК *** да заплати на **Л. А. А.**, с ЕГН: ***** и адрес: гр. С, ул. „И“ № 49 разноски за производството в размер на **41,66 лева**.

Решението е постановено при участието на **„ТС“ ЕООД**, ЕИК *** като трето лице помагач на страната на ищеца.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____